

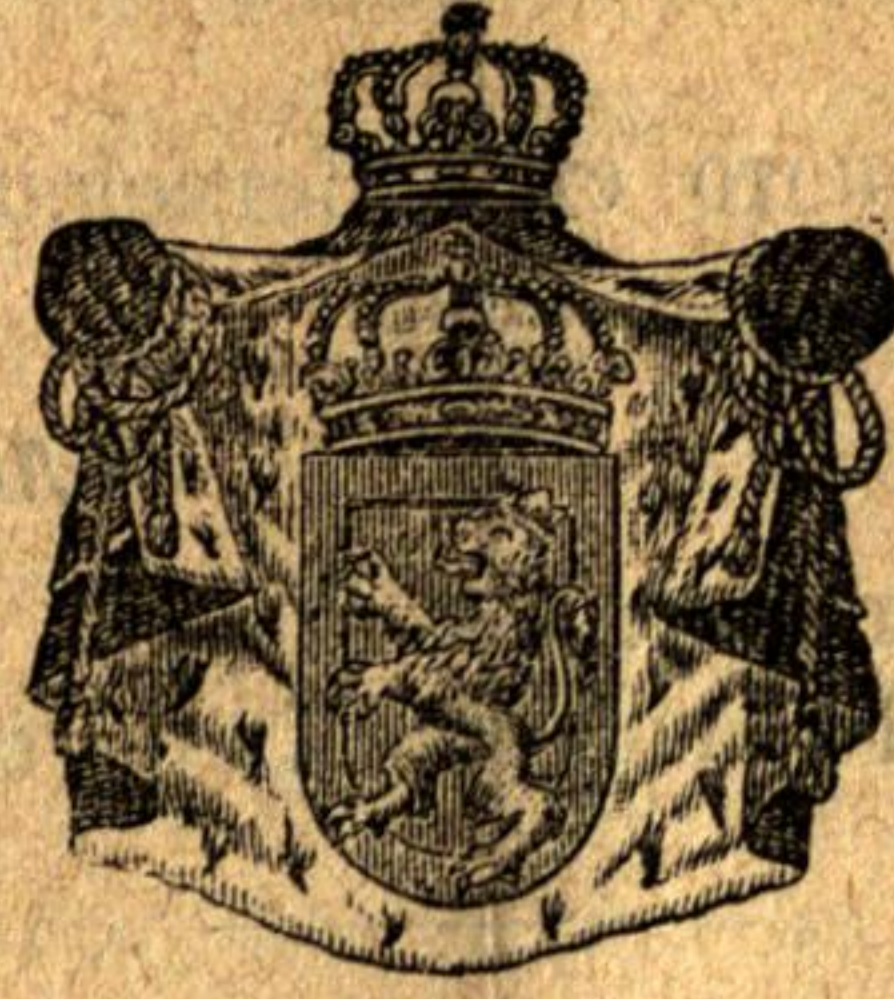
ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

„ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ“

ше излиза

за сега дваждъ въ седмицата:
въ Срѣда и Сѣбота.

Порѣчки и писма
ЗА „ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ“
се испрашатъ
ДО АДМИНИСТРАЦИЯТА
въ Министерството на Народното Просвѣщение.

Цѣната на

„ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ“
ЗА ДО 1-ИЙ ЯНУАРИЙ Е:
Въ Княжеството 10 фр.
За граница 12 „

ЗА ВСЯКАКВИ ПУБЛИКАЦИИ

се плаща:

За единъ гармоненъ редъ за първиятъ
три пхти по 30 сента., а за всѣкий
послѣдующий — 20 сента.

Година II.

София, сѣбота 20-ий декември 1880 г.

Брой 94.

По Министерски Сѣвътъ

У К А З Ъ

773.

Ний Александръ I.

Съ Божия милость и Народната воля
Князь на България.

По предложение на Наштъгъ Министръ, Предсѣдатель на Министерски Сѣвътъ.

Постановихми и Постановявами:

Ст. I. Да назначимъ Министръ на Народното Просвѣщение, г. П. Р. Славейкова, за Министръ на Вътрѣшнитъ Работи;

Ст. II. Да назначимъ за Министръ на Народното Просвѣщение, на мѣстото на г. П. Р. Славейкова г. М. Сарафовъ.

Издадено въ Наштъгъ Дворецъ въ София на 17-ий декември 1880 год.

На Първообразното съ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ.

Приподписалъ: Предсѣдатель на Министерски Сѣвътъ:

Каравеловъ.

По Министерството на Финанситъ.

У К А З Ъ

№ 746.

Ний Александръ I.

По Божия милость и народната воля
Князь на България.

Прогласявами

Народното Сѣбрание прие, НИЙ утвърдихми и утвърдявами слѣдующий:

ЗАКОНЪ

ЗА

Върховната Сѣмтна Палата.

Чл. 1. Върховната Сѣмтна Палата контролира изпълнението на бюджета по всѣкитъ отрасли на управлението (§ 105 Конст. п. 6).

Чл. 2. Върховната Сѣмтна Палата състои отъ предсѣдатель, петъ члена, членъ дѣлопроизводителъ и канцелярия по штата.

Чл. 3. Предсѣдательтъ, членоветъ и дѣлопроизводителтъ по представление отъ Министерския Сѣвътъ се назначаватъ отъ Княза за три години.

Чл. 4. Цѣлия съставъ на Върховната Сѣмтна Палата или всѣки единъ отъ членоветъ и отдѣлно, не можтъ да бждтъ смѣняеми, въ разстояние на тритъ години отъ назначението имъ, освѣнъ по изказано недовѣрие отъ страна на Правителството или на Народното Сѣбрание, но и въ двата случая по рѣшението на послѣдното.

Чл. 5. Служащитъ въ Върховната Сѣмтна Палата не можтъ да бждтъ членове на Народното Сѣбрание, нито пакъ да занимаватъ каквато и да е друга държавна или обществена служба.

Тъ неможтъ да вършатъ, сами или чрезъ съдружници, никаква търговска и спекулативна работа, било частно било съ Правителството.

Тъ не можтъ да бждтъ роднина по кръвъ и по сватовщина до четвърта степенъ, нито по между си, нито съ нѣкого отъ Министритъ, които сж ги представили за назначение.

Чл. 6. Отчетнитъ вѣдомости и книги на всѣкитъ правителствени учреждения за едно съ приходо-расходнитъ и оправдателни документи слѣдъ разгледанъето имъ по установения редъ отъ Министерството на Финанситъ, внасятъ се въ Върховната Сѣмтна Палата за провѣряване.

Чл. 7. Върховната Сѣмтна Палата има право да кореспондира непосредствено съ всѣкитъ правителствени учреждения въ Княжеството и да иска отъ тѣхъ разни разяснения върху-приходо-расходнитъ смѣтки.

Чл. 8. При провѣряването на смѣткитъ Върховната Сѣмтна Палата, ако намѣри нѣкакво злоупотребление, възбужда сѣдебно преслѣждане противъ виновнитъ чрезъ надлежното Министерство.

Чл. 9. Върховната Сѣмтна Палата представлява на Народното Сѣбрание подробенъ отчетъ за изпълнението на бюджета, ако тоя послѣдния е вѣче ликвидиранъ.

Чл. 10. Ако ли бюджета не е още ликвидиранъ, Върховната Сѣмтна Палата представлява подробенъ отчетъ само за изпълненитъ статии.

Чл. 11. Върховната Сѣмтна Палата заедно съ Министерството на Финанситъ е длѣжна да изработи подробенъ уставъ за реда на контрола и дѣлопроизводството.

Забѣлѣжка. Тоя Уставъ, като се утвърди отъ Княза, влиза въ сила, до като се внесе въ Народното Сѣбрание за окончателно разгледане и одобрѣние.

II. Заповѣдвами, щото настоящий законъ да се облѣче съ Държавний Печатъ и обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София 17 декември 1880 год.

На първообразното съ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ

Приподписалъ:

Министръ на Финанситъ Каравеловъ.

У К А З Ъ

№ 749

Ний Александръ I.

По Божията милость и народната воля

Князь на България.

Прогласявами

I. Народното Сѣбрание прие НИЙ утвърдихми и утвърдявами слѣдующий

ЗАКОНЪ

ЗА

ОКОЛИЙСКИТЪ КОВЧЕЖНИЦИ.

Общи положения.

§ 1. Въ градоветъ, въ които не съществуватъ Окръжни Ковчежничества, и въ други мѣстности още гдѣто се намѣри за нужно, за улеснение на населението по прибиране съществуящитъ даждия и налози, учреждава се длѣжността околийски Ковчежникъ.

§ 2. На длѣжността околийски ковчежникъ се назначаватъ такива лица, които иматъ рѣдовно домашно образование на български и които могатъ да представятъ достаточное обезпечение на хазната за петнадесетъ хиляди франка, чрезъ добри поручители или чрезъ свои собствени недвижими имущества.

§ 3. Предвидената въ предидущия параграфъ гаранция, потвърждаватъ гдѣто тя става, подгѣжащитъ окръжни управителни Сѣвъти, личния съставъ на които е напълно отговоренъ въ дани случаи.

§ 4. Назначението, уволнението и премѣстванъето на околийскитъ ковчежници послѣдва всѣкоти отъ Министерствъ на Финанситъ, вслѣдствие издаденъ за това Княжески Указъ.

Обязанности на околийскитъ ковчежници.

§ 5. Околийскитъ ковчежници приематъ прямитъ, косвеннитъ и всѣкаквъ родъ други даждия и доходи заедно съ недоборитъ, отъ всѣкитъ учреждения и установления, предопредѣлени да внасятъ такива, въ околията, въ която дѣйствуватъ; издаватъ патенти, продаватъ бандеролитъ, гербови марки и векселни бумажитъ, като се придръжатъ о наставленията за окръжнитъ ковчежничества по приеманъето въобще постѣпленията на разнитъ доходи.

Забѣлѣжка: Патентитъ, бандеролитъ, гербовитъ марки и векселнитъ бумажитъ, околийскитъ ковчежници взиматъ отъ окръжнитъ ковчежничества срѣщу квитанции и въ такива количества, каквито имъ се нуждни.

§ 6. Понеже околийскитъ ковчежници сж длѣжни да внасятъ непремѣнно и всецѣло приетитъ сумми, отъ разнитъ доходи, въ по-близкитъ окръжни ковчежничества, неможтъ за това и не трѣба да произвеждатъ никакъвъ расходъ.

§ 7. Щомъ се набератъ петнадесетъ хиляди франка, околийския ковчежникъ придруженъ отъ единъ жандармъ, донася и внася суммата въ по-близкото окръжно ковчежничество, отъ което като си получи установената квитанция и слѣдующитъ му пхти разноси и такива за пренасянето, незабавно се връща на длѣжността си.

§ 8. Околийскитъ ковчежници се намиратъ подъ непосредствениятъ надзоръ както на финансовитъ чиновникъ или на помощникътъ му така сжщо, въ случай, и подъ нагледанъето на околийския началникъ.

Редътъ за приеманъето пари отъ платцитъ и държанието книгитъ.

§ 9. Околийскитъ ковчежници приематъ пари всѣки денъ отъ осемъ часа сутрѣнта до дванадесетъ часа и отъ два до четире часѣтъ подиръ пладия, освѣнъ недѣля и св. указъ установенитъ празници за гражданскитъ чиновници.

§ 10. Околийскитъ ковчежници държатъ слѣдующитъ книги:

1-во Квитанционна книга

2-ро Бухгалтерска книга

Съ тия двѣ книги пронумерувани и прошнуровани както и съ печатъ снабдяватъ се околийскитъ ковчежници отъ Министерството на Финанситъ.

§ 11. Показанитъ доходи въ 3-ий параграфъ на тия наставления се внасятъ въ касата на Околийски Ковчежникъ, при обявление, въ което трѣба да се показва отъ кого, какви сумми, въ какви монети, въ какво количество и за каквъ данкъ се представляватъ. Въ случай че представенитъ сумми се състоятъ отъ разни данъци, то за всѣкий данкъ трѣба да се пишва и особено обявление. На това трѣба да внимава околийския ковчежникъ, който, въ случай, че нѣкое отъ представенитъ обявления; не е съставено по горѣисказанитъ указания, връща го на платецътъ като го поканва да допълни обявлението си.

§ 12. Околийския ковчежникъ слѣдъ като намѣри обявлението рѣдовно захваща да брой паритъ, и, подиръ приеманъето имъ, надписва върху обявлението приета сумма, подъ която като се подише издава незабавно слѣдующата квитанция на платецътъ и записва приетитъ пари въ Бухгалтерската книга.

Забѣлѣжка: 1. Бланкове за обявления се намиратъ при всѣки околийски ковчежникъ, и се даватъ безплатно на всѣки платецъ, който иска да внесе пари.

Забѣлѣжка: 2. Обявленията на селскитъ клетове и другитъ безграмотни платци се пишатъ отъ околийския ковчежникъ.

§ 13. Околийскитъ ковчежници ще държатъ квитанционната книга по слѣдующия начинъ: всѣко обявление ще го записватъ въ сжщата книга както въ коченътъ така и въ квитанцията съ послѣдователния му номеръ, като обявяватъ, каквъ е доходътъ, кой го внася, въ кой денъ мѣсецъ и година; въ рубриката „възвнала сумма“, ще записватъ видоветъ на монетитъ исчисляеми на франки, общата сумма на които подвеждатъ въ колонната „Всичко“.

Слѣдъ това така написаната квитанция се отрѣзва и, подписана и подпечатана отъ околийския ковчежникъ, се предава на платецътъ.

§ 14. Квитанционна книга се води съ постѣдователенъ преносъ, а, и за това, е потребно щото, внасянитъ всѣкой денъ сумми, да се събиратъ послѣдователно. Въ тая книга не се позволява стѣргане или замараване на цифритъ, а въ случай на грѣшка, зачеркува се погрѣшно написаната цифра, съ двѣ черти, теглени върху нея така щото, да може да се прочете тя, и подъ нея се пишва истинската цифра.

§ 15. Бухгалтерската книга се дѣли на двѣ отдѣлни части: 1-ва за косвеннитъ доходи и 2-ро за прямитъ даждия и имѣющитъ недобори косвенни налози-село по село, и се държи по слѣдующия начинъ: Въ първата часть ще се вписватъ постѣпующитъ доходи въ подлежащитъ имъ графи (отдѣли). Въ втората часть, на тая книга, понеже озаглавенитъ прями и косвенни налози предполагагатъ недобори, то за всѣко село, щесе оставятъ за въ запасъ, по два или повече листове спорѣдъ нуждата. Всѣкий денъ ще се събиратъ постѣпленията въ всѣкоя часть отдѣлно и за себе по всѣка графа и ще се свеждатъ въ обща сумма въ общия подъ названиее „всичко“ стѣлбецъ. Суммитъ отъ постѣпленията, които се записватъ и въ двѣтъ части, трѣба непремѣнно да гармониратъ и бждтъ равни съ онаи въ квитанционната книга.

Редът за пазенето на суммитъ, и имъющитѣ цѣнностъ бумаги.

§ 16. Хранилището въ което се пазятъ паритѣ, бандеролитѣ, гербовитѣ марки и пр. трѣбва да се намира въ безопасно отъ огънь и кражба положение сирѣчь, зданието му трѣбва да е здраво направено съ камененъ таванъ съ жѣлѣзни или чугуни капаци, съ яки жѣлѣзни рѣшетки на прозорцитѣ и съ добри ключелници на външнитѣ врата.

§ 17. Хранилището заключва околийския ковчежникъ и го запечатва върху върви съ печатътъ си по такъвъ начинъ щото да не може да се отворятъ вратата безъ да се строши печатътъ.

§ 18. При вратата на хранилището, всекога трѣбва да има въоружена стража. Стражата за хранилището на околийския ковчежникъ се поставя отъ околийския Началникъ, комуто ковчежника е длъженъ да достави два екземпляра отъ снимачитѣ на печатътъ, съ който се запечатва хранилището. Единтъ отъ тѣхъ се пази у околийския Началникъ а другия се дава на старшия отъ стражаритѣ. При това околийския Началникъ дава на старшия отъ стражаритѣ наставления, като какъ трѣбва да се пази хранилището и внушава на всичкитѣ, че сж отговорни ако не изпълнятъ длъгътъ на службата си.

§ 19. Околийския ковчежникъ влѣзва въ хранилището за внасяне, и изваждане отъ него пари, но той е задълженъ преди да отвори вратата на хранилището да разгледва цѣлостта на печатътъ и кофарътъ, съ който сж затворени вратата на хранилището.

§ 20. Околийския ковчежникъ е длъженъ слѣдъ извършването всичкитѣ дневни операции да внесе всичката прибрава сумма въ хранилището, безъ да оставя при себѣ нито една пара.

§ 21. Ковчежникътъ трѣбва да държи паритѣ въ хранилището по слѣдующия начинъ: златнитѣ сребрнитѣ и мѣднитѣ монети отдѣлно една отъ друга, постоянността имъ въ особенъ вжзелъ, съ надписъ колко, какви монети и каква сумма се съдържа въ вжзелътъ. Кредитнитѣ руски билети трѣбва да се турятъ всека цѣна отдѣлно и да се свързватъ на връзки по сто билета. Тамъ при паритѣ трѣбва да се пази и квитанционната книга.

Редъ за внасянето суммитъ въ Окржнитѣ Ковчежничества.

§ 22. При внасянето суммитъ, съгласно съ 7-ия § отъ настоящитѣ наставления, въ подлежащото Окржно ковчежничество, трѣбва да се соблюдава слѣдующия необходимъ порядъкъ: Околийския ковчежникъ трѣбва да направи обявление отдѣлно за всекоя сумма, за всекое село, за всеки налогъ, както и отдѣлно за всекоя година ако суммата произходи отъ прямитѣ налози; а ако внасяната сумма е отъ косвенъ налогъ, то ковчежникътъ записва въ едно обявление всичкия постъпилъ доходъ, презъ периодътъ, за който внася, за всеки приходъ отдѣлно.

§ 23. Окржното ковчежничество, слѣдъ като получи внасянитѣ сумми отъ околийския ковчежникъ, снабдява го съ слѣдующитѣ квитанции отъ ковчежничеството, и записва операцията въ квитанционната на околийския ковчежникъ книга като добави и номерата на издаденитѣ си квитанции.

§ 24. Околийския Началникъ е длъженъ да достави единъ сгражаринъ, който да придружава околийския ковчежникъ, когато този послѣдния внася пари въ Окржното ковчежничество.

За преглѣждането касситъ на Околийскитѣ ковчежници.

§ 25. Преглѣждането касситъ на околийскитѣ ковчежници се възлага на околийския Началникъ и на Финансовия чиновникъ, или на неговия помощникъ.

§ 26. Преглѣждането става внезапно и то не помалко отъ единъ пѣтъ въ мѣсецътъ. Ревизорътъ се удостоверява, да ли показаната въ квитанционната книга сумма се равни на находящата се наличностъ въ кассата на ковчежницътъ, трѣбва бандеролитѣ и гербовитѣ марки и се увѣрява да ли е постъжила суммата отъ продаденитѣ бандероли и марки по квитанционната и Бухгалтерската книги; прѣгледва да ли се е водила правилно бухгалтерската книга и за всичкото съставлява актъ въ два екземпляра, подписани отъ него и отъ околийския ковчежникъ и препровожда единия въ Министерството на Финанситѣ, а другия на околийския началникъ.

За смѣнитѣ и вѣдомоститѣ които околийскитѣ ковчежници представляватъ въ Министерството на Финанситѣ.

§ 27. Въ краятъ на всеки мѣсець не по късно отъ 4-й день на новия мѣсець всеки околийски ковчежникъ е длъженъ да испрати въ Министерството на финанситѣ вѣдомостъ по образецъ №... за прибранитѣ прѣзъ мѣсецътъ Български доходъ, и сданиитѣ въ Окржното ковчежничество сумми, както и останалата наличностъ на първото число на мѣсецътъ.

§ 28. Въ краятъ на всека финансова година, околийскитѣ ковчежници, испращатъ книгитѣ си въ Министерството на финанситѣ, като ги придружатъ съ годишната вѣдомостъ образецъ №... И съ приходнитѣ документи.

За платата на околийскитѣ ковчежници.

§ 29. Понеже е забранено на околийскитѣ ковчежници да произвождатъ расходи, то и платата си, ще получаватъ отъ оноа окржно ковчежничество, въ което внасятъ все цѣло събранитѣ сумми.

II Заповѣдвами, щото настоящий законъ да се облѣче съ Държавний Печатъ и обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София 17 декември 1880 год.

На първообразното съ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ.

Приподписано:

Министръ на Финанситѣ: Каравелѣвъ.

У К А З Ъ

№ 747

Ний Александръ I.

Съ Божия милостъ и народната воля

Князь на България.

Прогласявамъ

Народното Събрание прие **НИЙ** утвърдихми и утвърждавамъ слѣдующий

ЗАКОНЪ

Правила за съставление, и изпълнение

Бюджетътъ на Княжеството.

Общи положения.**Отдѣление I.**

§ 1. Бюджетътъ на Княжеството е едно исчисление: а) на всичкитѣ предстоящи по Княжеството разноси и б) на всичкитѣ источники за удовлетворението имъ. Бюджетътъ на Княжеството състои отъ частнитѣ финансови смѣтки на всекое Министерство.

§ 2. Всичкитѣ сборове и доходи, се предаватъ испѣло въ расположение на Министерството на Финанситѣ, което, приема на себе и всичкитѣ разноси които ще се произвеждатъ отъ тия сборове и доходи.

§ 3. Доходитѣ и разноситѣ, положени въ финансовитѣ смѣтки на всекое Министерство отдѣлно распредѣляватъ се, по утвърдената за всекоя смѣтка форма, на параграфи и статии.

Забѣлѣжка. Параграфътъ въ бюджетътъ опредѣлява и означава предметътъ, поименуемъ въ общи думи, а статитѣ не сж, освѣнъ подраздѣление на предметътъ въ подходящи на качеството и въ вѣдомството му спадающи подробности.

§ 4. Бюджетътъ на Княжеството, подиръ разгледането и одобрението му, по законодателния порядъкъ, отъ Народното Събрание, се утвърждава отъ Князътъ, а слѣдъ това и на основанието му, откриватъ се кредити на министерствата отъ Министерството на Финанситѣ.

§ 5. Не може да ставатъ никакви други разноси, непредвидени въ бюджетътъ или не разрѣшени по законодателния порядъкъ въ екстраординаренъ кредитъ, освѣнъ случаитѣ показани въ § 32

§ 6. Открититѣ по законодателния порядъкъ за всичкитѣ министерства кредити не могатъ да се увеличатъ съ никои други, вѣнъ отъ бюджетнитѣ назначения, постъпления, по което и да сж вѣдомство тѣ открити, а предаватъ се испѣло въ распорѣждане на Министерството на Финанситѣ.

§ 7. Не се позволява никакво пренасяне на сумми, положени въ бюджетътъ, отъ единъ въ другъ параграфъ, и за това назначенитѣ сумми за разноси по единъ параграфъ, но могатъ да се обрнатъ и употребятъ за удовлетворение разноситѣ по другъ параграфъ.

Забѣлѣжка. Пренасяне сумми отъ една статия въ друга на сжщия параграфъ може да стане по предварително за това споразумѣние съ Министерството на Финанситѣ.

§ 8. Бюджетътъ на Княжеството се съставлява за една година, а правото за распорѣждане съ бюджетнитѣ кредити се ограничаватъ отъ опредѣленитѣ въ §§ 22 и 24 периода, по истечението на които кредитътъ се унищожаватъ, а останалитѣ неизразнесени сумми съставляватъ принадлежностъ на казната.

Отдѣление II.**Порядъкъ за съставление финансовитѣ смѣтки.**

§ 9. Всекое Министерство съставлява всека година за очакванитѣ по неговото вѣдомство доходи и за предстоящитѣ му разноси по особенно финансови смѣтки. Въ тия смѣтки трѣбва да се иеключатъ по параграфитѣ и статитѣ имъ цифритѣ отъ сантимти и дробни.

§ 10. За съставление финансовитѣ смѣтки на всекое Министерство могатъ да служатъ свѣдѣнията и вѣдомоститѣ за разноситѣ и доходитѣ отъ подвѣдомственитѣ му учреждения.

§ 11. Всекое Министерство като прѣвѣри полученитѣ частни отъ подвѣдомственитѣ му учреждения вѣдомости и свѣдѣния, исправи и ги допълни съ нови които не сж се имали предъ видъ отъ учрежденията доходи и разноси, съставлява Финансовата си смѣтка.

§ 12. Всекоя финансова смѣтка отъ всекое Министерство състои изъ своитѣ си съставляющи нея части поименовани въ § 3 отъ настоящето законоположение.

§ 13. Слѣдъ като се съставатъ отъ Министерствата бюджетнитѣ финансови смѣтки, разглеждатъ се отъ Министерския Съвѣтъ и препращатъ се отъ него въ Министерството на Финанситѣ за да се представятъ всецѣло въ предстоящата сессия на одобрение. Срокъ за прѣд-

ставления тия смѣтки на разглеждане отъ Министерския Съвѣтъ се опредѣлява не по-късно отъ 15 Августа; освѣнъ смѣтитѣ на Министерствата: военното, вжтрѣшнитѣ дѣла и финанситѣ, които могатъ да се представятъ не по-късно отъ 15 Септември. Въ случай на необходими по смѣтитѣ допълнения, въ особености за окладитѣ и сборовѣтъ по десятината доуска се представението имъ, не по-късно отъ 20 Октомври; слѣдъ това и послѣ тоя срокъ, никакви вече допълнения собственно къмъ бюджетнитѣ смѣтки не се приематъ.

Отдѣление III.**Порядъкъ за разгледане и утвърждение смѣтитѣ.**

§ 14. Министерството на Финанситѣ, като получи смѣтитѣ на Министерствата, прѣвѣрява и сравнява ги, съ дѣйствиущитѣ законоположения и, като се увѣри, че съ нихъ се оправдаватъ предметитѣ и развѣритѣ на предположенитѣ назначения, съставя изъ всичкитѣ смѣтки на Министерствата, безъ да иеключаватъ и своитѣ, общия на Княжеството бюджетъ.

Забѣлѣжка. Министерътъ на Финанситѣ слѣдъ като разгледва финансовитѣ бюджетни смѣтки, препраща ги, наедно съ направенитѣ бѣлѣжки съгласно съ слѣдующий § 15, обратно въ подлежащитѣ министерства въ отдѣлни части, за да би министритѣ дали своитѣ обяснения на означенитѣ бѣлѣжки, въ течение на една недѣля отъ времето на получението имъ, а слѣдъ това въ Министерския Съвѣтъ, за всецѣлото на смѣтитѣ и бѣлѣжитѣ разгледане.

§ 15. При съставлението бюджетътъ на Княжеството Министерътъ на Финанситѣ се стареа, по възможности, за да преведе една съразмѣрностъ на доходитѣ съ разноситѣ. Ако по мнѣнието на Министерътъ на Финанситѣ може да се достигне съразмѣрността, съ сокращение на нѣкоя отъ суммитѣ положени въ финансовитѣ смѣтки, то, окъ съставя особенно съображение за тия статии, отъ смѣтитѣ за разноситѣ, които по мнѣнието му, могатъ да се съкратятъ или пакъ изпълнението имъ да ся отложи.

§ 16. Ако независимо отъ предположенитѣ съкращения, доходитѣ на Княжеството, се оказватъ не съразмѣренъ съ разноситѣ, то въ такъвъ случай Министерътъ на Финанситѣ измислява за покриване на предстоящия дефицитъ особни источники.

§ 17. Съставения на вшеозначенитѣ основания, доходитѣ и разноситѣ бюджетъ на Княжеството представява Министерътъ на Финанситѣ, заедно съ своитѣ бѣлѣжки и заключения не по-късно отъ 1 Ноември, на разгледане и одобрение въ текущитѣ засѣдания на полагаемата отъ конституцията сессия.

§ 18. Бюджетътъ на Княжеството се внася въ Нар. Събрание отъ Министерътъ на Финанситѣ, както и всякой други законопроектъ, но се разгледва съгласно съ 121 статия отъ Конституцията, като се има предъ видъ щото внесенитѣ въ него измѣнения да се касаятъ само до смаяването, а никакъ до увеличаването суммитѣ или внасянето нови статии въ расходѣтъ.

§ 19. Слѣдъ като получи вече изискуемото гласуване и одобрение отъ Народното Събрание, бюджетътъ на Княжеството се, представя по обикновенния порядъкъ, на височайшето утвърждение на владетелния Князь.

Забѣлѣжка. Бюджетътъ на Княжеството за доходитѣ и разноситѣ, трѣбва непременно да е съставенъ и внесенъ на разсмотрение и одобрение отъ Народното Събрание не по-късно отъ 15 Ноември на предшествующата година и представенъ на утвърждение отъ Князътъ не по-късно отъ 10 дена преди закриването на сессията.

Слѣдъ като получи Височайшето отъ Князътъ утвърждение, бюджетътъ на Княжеството, по распорѣждане на Министерството на Финанситѣ обнародва на се всеобщо свѣдѣние.

Отдѣление IV.**Условие за изпълнение на бюджетътъ.**

§ 20. При изпълняването бюджетнитѣ положения, замѣняване дефицитътъ (недостигъ) на една статия съ остаткитѣ на друга отъ сжщия параграфъ се позволява а главнитѣ подраздѣления на бюджетътъ (параграфитѣ) представляватъ правило неизменяемо въ течението на всичкия Финансовъ периодъ, за тѣхнитѣ распорѣдители (Министритѣ). (сравни § 7.)

§ 21. При извършването на означенното въ предидущия параграфъ правило се наблюдава слѣдующето:

1) Министритѣ и другитѣ главни распорѣдители на кредититѣ нѣматъ, ни въ какъвъ да е случай, право да правятъ по собствена своя власть нѣкакви премѣствания на суммитѣ отъ единъ въ другъ параграфъ отъ бюджетътъ.

Ако ли въ случай че, отъ суммитѣ на единъ параграфъ, се оказва недостигъ, то за попълнението му, Министерътъ пренася съответствующа сумма изъ параграфътъ по непредвиденитѣ му сумми, за което пренасяване прави докладъ и иска разрѣшение отъ Главата на държавата, Князътъ съ нарочно за това приготвенъ указъ, 2) Правото на замѣняване недостигътъ на една статия съ остаткитѣ на друга статия отъ сжщия параграфъ прѣдоставя се само на Министритѣ по прѣварителното имъ за това съ Министерътъ на Финанситѣ споразумѣние.

Отдѣление V.**Порядъкъ и срокове за заключавање бюджетнитѣ смѣтки.**

§ 22. Дѣйствието на бюджетътъ за разноситѣ начува отъ 1-ий Януария и се продължава включително до 31 Декември на сжщия година, която и дава наименованието на бюджетътъ.

§ 23. Ако ли до 31 Декември, не сж станали распорѣждания по хозяйствено-операционнитѣ предмети за заготовление нужнитѣ материали и покочение захва-натитѣ работи (т. е. ако по контрактнитѣ опоращи не сж се произвели търговетѣ или по операциитѣ, по които е било нужно да се произведе работата домашнимъ обра-зомъ, не сж станали изискуемитѣ распорѣжданья), както ако и по всичкитѣ други кредити (въ това число и за съдържанieto на управленията и учрежденията) не сж се произвели дѣйствителнитѣ по статитѣ на бюджетътъ раз-носки, то всичкитѣ такива кредити се унищожаватъ.

§ 24. За непременното соблюдение на вишеназло-женитѣ условия по окончателното разчитване съ кре-диторитѣ на хазната и за пълното имъ удовлетворение полага се общи срокъ до 1 юния.

§ 25. За да би, къмъ означения въ предидущия па-раграфъ срокъ, знали Министерствата че имѣли пълни сведѣния за разноскитѣ, произведени изъ кредититѣ от-крити въ распоряжение на подвѣдомственитѣ имъ учре-ждения, прекращаватъ на послѣднитѣ правото, да издаватъ парични искания, единъ мѣсець порано отъ опредѣления срокъ въ § 24.

Забѣлѣжка. Показанното ограничение въ настоящия параграфъ не се относи и за Министерствата на които се съхранява правото да производятъ разноски изъ мѣстнитѣ каси до наступление срокътъ, опредѣленъ въ § 24.

§ 26. Слѣдъ като настѣпн означения въ § 24 срокъ, открититѣ на Министритѣ и не дотребовани кредити се уни-щожаватъ въ самия денъ 1 юния по ковчежничествата, слѣдъ полученитѣ отъ които свѣдѣния за това Мини-стерството на Финанситѣ съставя балансъ на заключиения бюджетъ, и останалитѣ неизрасходени сумми, съ исклю-чение на она частъ отъ нихъ, която подлежи да се запла-ти на кредиторитѣ на хазната, внесени при заклю-чение на бюджетътъ въ особени съ имената имъ спи-сьци, оставатъ свободно спестение (ресурсъ) за хазната.

Забѣлѣжка. Останалитѣ по врѣмето на заключиеното бюджетътъ въ Министерствата и подчиненитѣ имъ управ-ления и учреждения сумми се връщатъ въ распорѣждане на Министерството на Финанситѣ.

§ 27. Въ случай че, слѣдъ заключиеното бюджетъ се окажатъ нѣкакви разноски, които иматъ свърски и се отнасятъ къмъ тоя бюджетъ, то за удовлетворение на такива разноски се изисква одобриенето на допълни-телни ассигновки по порядѣтътъ показанъ за свърхсѣтнитѣ кредити и установенъ отъ §§ 32—40.

§ 28. По строителната частъ вишеназложенитѣ правила за заключение бюджетътъ се распространяватъ само за суммитѣ потребни за малкитѣ поправки; а по всичкитѣ други строителни кредити правото за разнося-нето имъ се продължава въ течение на два единъ слѣдъ другъ слѣдующи бюджетни периоди. За необходимостта на таково продължение Министритѣ обясняватъ причинитѣ при представяване своитѣ такива финансови сѣтки, и тогава правото за такъвъ преносъ, на едно съ самия кредитъ, се утвърждава отъ Народното законодателно въ-предлежачата му сессия събрание.

§ 29. Преносъ на строителния кредитъ на Финан-совитѣ сѣтки на Министерствата не се показва, а Мини-стерътъ на Финанситѣ при съставяне държавния бюджетъ, означава съгласно съ увѣдомлението на подлежащия Ми-стеръ, въ края на новия бюджетъ въ особена статия пре-носимия кредитъ.

Забѣлѣжка. Правилата за узаконения срокъ, опредѣ-ленъ въ §§ 24 и 25, распространяватъ се така също и на преносимитѣ строителни кредити, съ тая само разлика, че по кредититѣ отъ такъвъ родъ общитѣ условия за за-ключение бюджетътъ се приспособяватъ по истечение на два бюджетни периода, а не на единъ както за другитѣ домашни разноски.

§ 30. Бюджетътъ за окладнитѣ доходи се заключа-ва въ такива срокове, каквито сж опредѣлени за расход-ния бюджетъ (§§ 22 и 24,) и на това основание недоим-нитѣ на означенитѣ доходи, които сж се образувала до 31 Декември по окладитѣ на дѣйствующия бюджетъ и поступающитѣ послѣ това число до узаконения срокъ (§ 24,) причисляватъ се въ доходитѣ на истекшата бюд-жетна година, внасинитѣ же по истечението на тоя узакон-енъ срокъ недоимки се сливатъ съ окладитѣ на дѣйстви-ующия вече бюджетъ. Това правило се распространява и на заключенитѣ сѣтки за неокладнитѣ доходи, въ случай че по нихъ има допущенъ срокъ; а въ всичкитѣ други случаи, дѣйствието на бюджетътъ за неокладнитѣ доходи се продължава въ течението на една година само т. е. отъ 1-ий Януаря до 31 Декември.

§ 31. Слѣдъ окончанието на вѣскоя година, около цървитѣ числа на Септември отъ слѣдующата година, Министерството на Финанситѣ представя въ Контролната Нашата бюджетния касовъ отчетъ, за паричното крѣго-обръщане на държавнитѣ каси, въ смислѣтъ на § 26 § на едно съ балансътъ.

Отдѣление VI.

Свѣрхсѣтнитѣ кредити.

§ 32. Свѣрхсѣтнитѣ кредити могатъ да бждатъ или допълнителни по предѣлитѣ, които се въ съставѣтъ на Финансовитѣ сѣтки за бюджетътъ или извъредни, по предѣлитѣ не поименовани въ бюджетътъ.

§ 33. За предѣлитѣ на извъредния кредитъ може да бжде само такъвъ расходъ, който, по сжществу сѣ, не е могълъ да бжде предвиденъ при съставянето и одо-бренитѣ дѣйствующия бюджетъ и който, безъ крайна вре-да не може да бжде отложенъ до бждущия бюджетъ.

§ 34. При искането свѣрхсѣтнитѣ кредити, както допълнителнитѣ така и извъреднитѣ се привожатъ едно-роднитѣ спорѣдъ родътъ на разноскитѣ подробности и данни, установени при искането бюджетнитѣ кредити. Не-

зависимо отъ това, по извъреднитѣ кредити потребно е да се приведѣтъ причинитѣ, по които расходътъ не могълъ да се предвиди при съставлението дѣйствующия бюджетъ и че не може още да бжде отлаганъ за бждущия бюджетъ.

Забѣлѣжка 1. При разрѣшаване допълнителни или извъредни разноски, наблюдава се като общо правило, че подобни разноски да се допускатъ само въ сѣтка на бюджетни спестения на тия Министерствата, по вѣдомството на които се иска ассигноването, и при това още, при искането отъ Народното Събрание такива разноски, не-обходимо да се обясни отъ какви именно бюджетни назна-чения се очакватъ остатки, въ сѣтка на които могатъ да бждатъ разрѣшения за разносъ исканитѣ свѣрхсѣтнитѣ кре-дити. Слѣдъ това, въ сѣтка на вносемиа въ бюджетъ-тъ общъ кредитъ за извъредни по държавнитѣ каси разноски, трѣбва да се отнесатъ изключително такива само расходи, изпълнението на които не търпи отложение, а между това не се предвиждатъ никакви спестения по бю-джетътъ на това Министерство, по което се иска отпускъ на расходътъ. Независимо отъ това при искането свѣрх-сѣтнитѣ кредити, било допълнителни или извъредни, необ-ходимо е да се укаже: въ допълнение на какви именно параграфи и статии се иска допълнителния кредитъ, или по какви бюджетни подраздѣления трѣбва да се зачисли из-въредния кредитъ.

Забѣлѣжка 2. Вѣски пѣтъ, когато стане нужда да се иска свѣрхбюджетенъ (свѣрхсѣтенъ) кредитъ, непременно надлежи да се обяснява: 1, причинитѣ, по които разрѣбитѣ или предметътъ на искания кредитъ не е могълъ да се предвиди при съставянето дѣйствующия бюджетъ, и защо, още, разрѣшенитѣ на искания именно разрѣбитѣ не може да бжде отложено до времето по което ще начне да дѣйт-вува новъ одобренъ бюджетъ при кое нѣщо да не се пропуса изъ видъ и това че, за такъвъ кредитъ, е по-трѣбно да се изискватъ срѣдства въ самиятъ бю-джетъ за покриване искания новъ кредитъ: — 2, свѣ-дѣнията за това, въ какво именно положение се намира кредитътъ на тая статия или параграфъ къмъ което се отнася искания новъ расходъ, и не намира ли се или не-предвижда ли се по други параграфи и статии отъ бю-джетътъ свободенъ источникъ, въ сѣтка на който би мо-гълъ новия расходъ да се удовлетвори.

Забѣлѣжка 3. Въ случай, че нѣма въ дѣйствующия бюджетъ помянатитѣ средства въ предидущата 2 забѣлѣ-жка, то въ такъвъ случай искания свѣрхсѣтенъ кредитъ не трѣбва да надминува опредѣлената сумма отъ Конститу-цията (сравни членъ 126.)

§ 35. Свѣрхсѣтнитѣ кредити се искатъ 1.) предъ откритието на предстоящата сессия, ако до него открит-ие дѣло не търпи отложени и 2) въ продълженитѣ на сесията. И въ двата обече случаи слѣдъ предварително сношение за това съ Министритѣ на Финанситѣ, който като провери предвиденитѣ въ подкрѣпление на исканитѣ законо-полежня, и данни увѣдомлява подлежащия Минис-теръ, ако разноскитѣ за искания кредитъ може да приеме на себе хазната и изъ кои именно ресурси може да се по-крятъ они.

Забѣлѣжка. Свѣрхсѣтния кредитъ, по кое да е вѣдомство, отъ подлежащия Министъръ се иска: 1, предъ откритието на предстоящата сессия, по предварително спо-разумѣние съ Министрѣтъ на Финанситѣ, чрезъ Министер-ския Съвѣтъ, който като направи постановление, наговар-ва подлежащия Министъръ за докладъ до Князьтъ, по раз-рѣшение искания свѣрхбюджетенъ кредитъ; указѣтъ, кой-то ще разрѣши свѣрхсѣтния кредитъ, предлежи, непре-мѣнно, да се внесе отъ подлежащия Министъръ на вопи-ране въ предстоящата сессия и 2, въ продълженитѣ на самата сессия, по установления отъ подлежащитѣ §§ по-рядѣкъ.

§ 36. Предварителнитѣ сношения съ Министрѣтъ на Финанситѣ сж безусловно обязательни за всичкитѣ Мини-стерства, не толкова само въ случай на безотплатателна необходимостъ за свѣрхсѣтнитѣ кредити, но и при пред-ставлението имъ на ВИСОЧАЙШЕ отъ Князьтъ разрѣше-ние или при внасянето на одобрение отъ Народното Събрание, за да се знае, че вслѣдствие на представенитѣ съставени и разгледани проекти, положения, уставы и дру-ги законоположения, може да се направи расходъ изъ хазната.

§ 37. За заблаговрѣженното заготовление на матери-яли и вѣщи, разноскитѣ за които ще има да се произве-дѣтъ отъ бюджетътъ на бждущата година, Министритѣ искатъ авансови кредити, по предварителното за това съ-глашение съ Министрѣтъ на Финанситѣ, отъ Народното Събрание, но за такива искания не сж потребни устано-венитѣ въ § 34 . . § параграфъ подробности и данни, необхо-димы за оправданитѣ на цифритѣ на кредитътъ, а се указа-ва само предметътъ на искания авансовъ кредитъ и бюджетното му подраздѣление (§§ и статии), къмъ което той ще има да се отнесе.

§ 38. Свѣрхсѣтнитѣ кредити, които по военнитѣ и политически обстоятелства, изискватъ бързина и тайность, искатъ се непосредвенно съ всеподданнѣйши доклади до Князьтъ отъ Министритѣ; на войната, вѣннитѣ и вѣтрѣшитѣ дѣла. Такива кредити, не се внасятъ подъ от-вѣтственитѣ на подлежащитѣ Министри, на одобрение въ сеситѣ на Народното Събрание до тогава до когато тия Министри считатъ вредително за държавата обяв-яванетоъ имъ.

§ 39. Заключиенитѣ на свѣрхсѣтнитѣ кредити се под-чинява на общитѣ за заключиенитѣ на бюджетътъ ус-тановени правила, т. е. правото за разносяне допълни-телнитѣ кредити се прекращава сжщеврѣмно съ она бю-джетъ, къмъ който тия кредити служатъ като допълнение, а дѣйствието на извъреднитѣ кредити се прекращава съ бюджетътъ на она година, въ течението на която сж ис-кали и разрѣшени. На това основание, поименованитѣ кре-

дити и се отнасятъ по изпълняванетоъ общия на бюдже-титѣ отчетъ.

Отдѣление VII.

За показване кому да се открие крдитътъ и за пренасяне послѣдния отъ едно въ друго мѣсто.

§ 40. Министритѣ съ особни за това отношение до Министрѣтъ на Финанситѣ указватъ кому и въ чие рас-положение слѣдва да се открие кредитътъ по дѣйстви-ующия бюджетъ и въ коя каса.

§ 41. Министритѣ съ особни отзиви до Министрѣтъ на Финанситѣ искатъ пренасянето на открититѣ изъ дѣй-ствующия бюджетъ кредити, съ закриване въ една каса и откриване въ друга.

II. „Заповѣдвами щото настоящия законъ да се об-лѣче съ Държавний Печатъ и обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 17 декем-ври 1880 год.

На първообразното еъ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ.

Приподписано:

Министъръ на Финанситѣ Каравеловъ

У К А З Ъ

№ 748

Ний Александръ I.

Съ Божия милость и волята народна

Князь на България.

Прогласявамъ

Народното Събрание прие, НИЙ утвърдихми и утвърждавами

Приходния бюджетъ на Княжеството за идущата фи-нансова 1881-1882 година който се възкачува на 28,154,280 франка.

Расходния бюджетъ на Княжеството, който се възка-чува на 29,137,974 франка.

За Върховното правителство	1,300,000 фр.
„ Министерството на Финанситѣ	3,560,252 фр.
„ Министерството на Правосъдието.	1,881,520 фр.
„ Министерството на Просвѣщенитѣ	1,691,700 фр.
„ Министерството на Вжтрѣшитѣ Дѣла	8,807,815 фр.
„ Министерството на Вѣннитѣ Работи	

и Исповѣданията 646,688 фр.

„ Военното Министерство 11,249,999 фр.

II. Заповѣдвами щото настоящия Законъ да се об-лѣче съ Държавний Печатъ и обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 17 декември 1880 год.

На първообразното съ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ.

Приподписано:

Министъръ на Финанситѣ Каравеловъ.

У К А З Ъ

№ 745.

Ний Александръ I.

По Божия милость и волята народна

Князь на България.

Прогласявами

Народното Събрание прие Ний утвърдихми и утвърждавами слѣдующий

ЗАКОНЪ.

I. Бюджетътъ за миналата 1879/80 година продъл-жава се и за настоящата 1880/81 финансова година по сжщий рѣдъ и въ сжщий разрѣбитѣ за мѣсецитѣ мартъ априлий и май, и то за Министерствата на Вжтрѣшитѣ Дѣла, на Вѣннитѣ, на Финанситѣ, на Просвѣщенитѣ и на Правосъдието.

II. За Военното Министерство одобрява се прѣвъ сжщото това врѣме по 795564 франка въ мѣсець по па-раграфитѣ и статитѣ на дѣйствующия бюджетъ отъ 1880/81 година.

III. Бюджетътъ за миналата 1879/80 год. продъл-жава се за мѣсець юний 1880 год. съ исключение Воен-ното Министерство.

IV. Сжщия бюджетъ да се продължи и за мѣсецитѣ юлий и августъ 1880 година, само за Министерството на Правосъдието.

V. Срокъ за ликвидация на бюджетътъ за 1879-80 год. се опредѣля 1 августа отъ 1880 год.

VI. Министерствата се задължаватъ, за това ликви-диране, да се снесѣтъ съ Министерството на Финанситѣ за опредѣление на она неизрасходовани статии които ще имъ сж потребни за харчене, до 1-ий августъ 1880 год. срокъ за ликвидирането.

VII. Всичките други статии на бюджетът 1879/80 год. за които не се укажат потребности от Министерствата, така си да се ликвидират:

VIII. Следъ истечението на горния срокъ 1 августъ всички сумми не похарчени по бюджетът 1879/80 год. оставатъ спестени за хазната.

IV. Пропуснатитъ по Министерството на Финансите сумми, въ I сесия на Народното Събрание за платитъ на контролеритъ при табачнитъ фабрики, както и ония на надзорителитъ при спиртовнитъ фабрики, които (сумми) сж възкачуватъ на 156,600 франка (сто и петдесетъ и шестъ хиляди, шестстотинъ франка) да се прибавятъ до текущия бюджетъ съ особень § и статия.

X. По Сждий начинъ да се прибави до текущия бюджетъ и пропуснатата сумма, петнадесетъ хиляди двадесетъ франка (15020) за платитъ на помощницитъ, писцитъ и канцелярскитъ разходи на Финансовитъ Чиновници.

XI. Заповѣдвами щото настоящия Законъ да се облече съ Държавния Печатъ и обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 17 декември 1880 год.

На първообразното съ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ

Приподписалъ:

Министръ на Финансите Каравеловъ.

По Министерството на Външнитъ Дѣла.

У К А З Ъ

№ 739

Ний Александръ I.

По Божия милость и волята народна

Князь на България.

Прогласявами

I Народното Събрание прие, НИИ утвърдихми и утвърждавами слѣдующий

ЗАКОНЪ

ЗА

Българското подданство.

I.

Прѣдварителни временни постановления.

Чл. 1. Всички родени въ територията на Българското Княжество, които не сж приели чуждо подданство, броятъ се български подданици.

Чуждото подданство за роденитъ въ територията на Българското Княжество, както и българското подданство за жителитъ отъ територията на Българското Княжество, които сж натурализирани въ турското подданство, има сила за ония, които сж го приели прѣди войната за освобождението било споредъ законитъ за отоманската народностъ отъ 7-19 Януария 1869, било прѣди тоя законъ.

Правителството има право да откаже прѣбиванието въ България на лица, които сж приели чуждо подданство било противъ тоя отоманскій законъ, било отъ начало на войната.

Чл. 2. Всички родени вънъ отъ територията на Българското Княжество отъ родители показани въ прѣдидущитъ параграфъ 1-й броятъ се български подданици.

Чл. 3. Всички ония които сж се изселили изъ Турция по причина на войната и сж се заселили въ територията на Българското Княжество прѣди обнародването на тоя законъ, смѣтатъ се български подданици безъ никое друго условие освѣн, ако могатъ да прѣдставятъ едно свидѣтелство, което да показува, че сж приети за членове на една българска община, и то въ продължение на една година отъ обнародването тоя законъ.

Чл. 4. Всѣкий чуждъ подданикъ, който въ подвига на освобождението е помогналъ било въ военна било въ гражданска служба (XV протоколъ отъ Учредителното Събрание), въ продължение на три години отъ деня на прогласението Българската Конституция, приема се въ Българското подданство чрезъ единъ Княжескый Указъ, по представление на Министерскый Съвѣтъ.

Освѣн турскитъ подданици, всичкитъ други подданици отъ тая категория трѣбува да иматъ разрѣшение отъ своето принадлежаше правителство.

II.

Придобиване на българско подданство.

5. Българско подданство се придобива:

- а) по происхождение
- б) по усинование
- в) по женитба
- г) по натурализация.

A. По происхождение.

6. По происхождение придобиватъ българско подданство законнитъ дѣца на единъ български подданикъ и незаконнитъ на една българска подданица, родени било въ Княжеството, било на чужбина.

Дѣца намѣрени на Българската територия, безъ баща и майка, сж български подданици.

Роденитъ на Българската територия, за които се подига претенция за подданството имъ, смѣтатъ се бл-

гарски подданици, до гдѣто се опредѣли точно подданството имъ.

B. По усинование.

Чл. 7. По усинование придобиватъ българско подданство незаконнитъ дѣца на единъ български подданикъ, родени отъ една чужденка.

V. По женитба.

Чл. 8. По женитба придобива българско подданство чужденката, която ся умжи за български подданикъ.

Г. По натурализация.

Чл. 9. По натурализацията придобиватъ българско подданство, лицата които подпадатъ подъ категорията на чл. 3 и 4 само като представятъ свѣдетелствата за които се поменува въ рѣченитъ членове.

Чл. 10. Българското подданство на мжжътъ придобито по натурализация се простира на жена му и на малолѣтнитъ му дѣца.

Чл. 11. Освѣнъ случаитъ показани въ чл. 3, п 4, чуждиятъ подданикъ може да придобие свидѣтелство за българска натурализация:

- а) ако има правоспособност, или ако нѣма да има настояникъ, който да го замѣстова;
- б) ако е записанъ и приетъ за членъ на една българска община;
- в) ако е живѣлъ въ България петъ години наредъ, и
- г) ако придобива срдства за прѣхрана на себе си и на домашнието си.

Чл. 12. Прошението за натурализация се подава на градоначалникътъ (кмета) на оная община дѣто е записанъ чуждиятъ подданикъ.

Чл. 13. Градоначалникътъ (кметътъ) испитва както това прошение тъй и други документи относително за тая работа, и ги испровожда съ единъ мотивиранъ рапортъ чрезъ околийскый началникъ до Министра на Вътрѣшнитъ работи, който ги представя чрезъ Министерскый Съвѣтъ, на одобрение отъ Народното Събрание.

Чл. 14. Ако се приеме натурализацията Министрътъ на Външнитъ работи дава на натурализираниятъ едно свидѣтелство, въ което е написано, че просителътъ се приема мжду българскитъ подданици, както и жена му и дѣцата му споредъ чл. 10.

Това свидѣтелство се прѣдава на просителя чрезъ градоначалника (кмета), който му опрѣдѣля и денътъ на клетвата.

Чл. 15. Клетвата става прѣдъ градоначалника (кмета) въ едно публично събрание и състои въ тия думи: „Азъ . . . клянъ се прѣдъ Бога, че щж бдж вѣренъ на Негово Височество Княза и на българската Конституция, и се обричамъ, че ще изпълнявамъ вѣрно длъжноститъ си като български подданикъ.“

Чл. 16. Въ свидѣтелството ще се забѣлжи, че клетвата е станяла еди кой денъ и подъ тая бѣдѣжка ще се подпише просителътъ, священникътъ и градоначалникътъ (кмета).

Чл. 17. Отъ тоя денъ натурализираниятъ се смѣта за български гражданинъ, а отъ тогави слѣдъ петъ години вамо, ако Народното Събрание потвърди тоя, натурализираниятъ може да придобие право на депутатъ въ Народното Събрание.

Чл. 18. Народното Събрание може да приеме за българскый подданикъ, безъ условията на натурализацията всѣкий чуждъ подданикъ отъ българско происхождение, ако той е направилъ нѣкоя призната услуга на българския народъ. Таквъ чуждъ подданикъ става българскый, ако $\frac{2}{3}$ отъ присѣтствующитъ представители подадѣтъ гласъ за него.

III.

III. Изгубване на българското подданство.

Чл. 19. Българското подданство се изгубва.

- а) по отказване;
- б) по рѣшение на властитъ
- в) по отсѣтствие.
- г) по усинование;
- д) по женидба.

A. По отказване.

20. Министрътъ на Външнитъ работи, слѣдъ мнѣнието на Министерскый Съвѣтъ, рѣшава отказуването на единъ българскый подданикъ отъ подданството му.

Рѣшението на министра се съобщава на оногози, който се отказва отъ подданството си.

21. Въ мирно врѣме никому не може да се отрече, за да се откаже отъ българското си подданство, ако е изпълнилъ слѣдующитъ условия:

- а) Да има правоспособност или пакъ прошениято му да е законно потвърдено отъ баща му или настояника му;
- б) Да има свидѣтелство отъ воениятъ министръ, че е освободенъ отъ военно изслужване;
- в) Да има свидѣтелство, че нѣма никакъвъ дългъ на Държавата или на общината, и
- г) Че никакво наказателно изслѣдуване, не е отредено противъ него въ българската територия, нито пакъ че има нѣкое рѣшение за наказание, което да не е изпълнилъ.

22. Въ военно врѣме Негово Височество Князьтъ рѣшава отказването отъ подданство по докладъ отъ надлежното министерство.

23. Отказването отъ подданство се простира и на жената и на малолѣтнитъ дѣцата на оногози, който се е отказалъ отъ българското подданство.

24. Прошение за отказване отъ подданство се дава по сждия начинъ, по който е показано въ чл. 12 и 13.

25. Въ свидѣтелството за отказване отъ подданство се показува, че отъ просителътъ се е отнело българското

подданство и че той има жена и малолѣтни дѣца, отъ които сжщо се е отнело това подданство.

B. По рѣшение на властта.

26. Министрътъ на Външнитъ работи може да заповѣда да си изгуби подданството онзи, който безъ негово съгласие е влѣзълъ въ служба на друга държава, ако, като се повика назадъ, не напусне службата и се завърне.

V. По отсѣтствие.

27. Българскый подданикъ, който безъ пълномощие на българското правителство живѣе въ продължение на десетъ години вънъ отъ границитъ на България, изгубва българското подданство.

Отсѣтствието се брои или отъ денътъ, когато той се е отдалечилъ вънъ отъ границитъ безъ пашапортъ, или отъ денътъ на истичането на врѣмето на пашапортътъ ако го е велъ и не го е подновявалъ отъ българскитъ власти било вътрѣшни, било акредитирани вънъ отъ границата. Жената и дѣцата на таквъ човѣкъ си изгубватъ и тии подданството, ако се намѣрятъ съ него.

Г. По усинование.

28. Изгубватъ българското подданство дѣцата, които сж усиновени отъ единъ чуждъ подданикъ споредъ законитъ на държавата, отъ която тоя послѣдний зависи.

D. По женитба.

29. Изгубва своето българско подданство българката, която се умжи за чуждъ подданикъ.

Не изгубва българското подданство чужденка, която, слѣдъ като се е умжила за български подданикъ стане вдовица, или се радѣли или се напусне отъ мжжа си.

30. Българката, която е умжена за единъ чуждъ подданикъ придобива пакъ своето българско подданство, ако женидбата ѝ се унищожи отъ сждилището.

IV.

Повръщане въ българско подданство.

31. Всички ония български подданици, които сж си изгубили българското подданство, могатъ да се повръщятъ въ това подданство по условията на натурализацията показани въ прѣдидущитъ членове на тоя законъ, освѣнъ ако Народното Събрание рѣши да се приематъ пакъ въ българско подданство безъ условията на натурализацията.

Нъ въ послѣдниятъ случай повръщаниятъ въ българско подданство не ще има право за прѣдставителъ въ Народното Събрание освѣнъ слѣдъ десетъ години.

V.

Книги за записване на натурализацията.

32. Общинитъ сж длъжни да иматъ книги за записване на натурализацията.

33. Рубричитъ на книгитъ ще обезатъ:

- а) Брой, който ще почва отъ всѣка нова година;
- б) Името, възрастта и занаятното на оногози, който е приетъ за натурализацията;
- в) Отечеството и общината му, отъ които е записалъ;
- г) Името и възрастта на членоветъ на домашнието му върху които се простира натурализацията;
- д) Датата на свидѣтелството за натурализацията;
- е) Забѣлжка, която ще обема по кой начинъ сж изгубили подданството си ония които се натурализиратъ.

34. Една книга съ сждитъ рубрики ще има въ всѣка община за ония, на които се отнема българското подданство.

35. Едно копие отъ горѣпоменжитъ книги ще се испровожда всѣка година до Министерството на Външнитъ работи,

VI.

Такса.

36. Властитъ които ще се занимаватъ съ дѣйствието на тоя законъ ще си опрѣдѣлятъ сами всѣка своята такса, която трѣбува да се удобри отъ Народното Събрание, слѣдъ изминуването на три години отъ обнародването на тоя законъ.

VII.

Исключение отъ тоя законъ.

37. Исключение отъ тоя законъ се приематъ за държавитъ, съ които се заключатъ конвенции, ако би тия послѣднитъ да заключаватъ исключения.

VIII.

Силата на тоя законъ.

38. Всичкитъ условия показани въ тоя законъ иматъ сила отъ денътъ на обнародването му.

39. Всичкитъ распореджания за българското подданство, противни на тоя законъ падаатъ отъ деня на обнародването на тоя законъ.

II Заповѣдвами щото настоящия законъ да се облече съ Държавния Печатъ и да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“

Издаденъ въ Нашата Столица София, на 17 декември 1880 год.

На първообразното съ собствената рѣка на Негово Височество написано:

Александръ.

Приподписано:

Министръ на Външнитъ дѣла Н. С. Стойчовъ